

KAMP OG SEIER

DISKUSJONSELAD FOR AKERSHUS nr. 5 -74 DESEMBER
+++++

INNHold

Fram for et bedre "Kamp og seier"!	s. 1
Styrk det utadretta arbeidet- innretting mot arbeiderklassen !	s. 2
Revolusjoner årvåkenhet	s. 4
Om økonomi og kontingent	s. 6
Om idealistiske og mekaniske feil	s. 7
Boliglagas oppgaver	s. 8

FRAM FOR ET BÆDRE "KAMP OG SEIER" !

Vi vil ikke påstå at hovedsida ved "Kamp og seier" er dårlig, at bladet spiller en negativ rolle for utviklinga av partiet i fylket vårt. Det er ikke derfor vi kjører fram parolen i overskrifta! Hva vi vil ha fram er at det kan og skal bli bedre!

Ennå er bladet for mye prega av enveiskjør/ensidighet. I dette nummeret er det bare ett innlegg som ikke er skrevet av DS-medl. Riktignok skal DS ha hånd om den redaksjonelle linja i bladet, men det betyr ikke at det skal produsere alt stoffet sjøl. Når det gjelder oppsummeringer og forslag til videre innretting av hovedoppgavene/diskusjonene i fylkespartiet er det naturlig at DS står for dette. Men det skader ikke med situasjonsrapporter! Det er tvertimot nødvendig at de mer eller mindre allmenne oppsummeringer kombineres med konkrete rapporter- hvilke notoder dugde ikke hos oss, hvilke ga gode resultater, hva er det vanskeligste problemet vi strir/stridda med osv.

Dere kan si at dette er det DS's plikt å sørge for kommer med. Det er en viktig del av prinsippet om å forene det allmenne med det særegne.

Vi innrømmer at vi har vært for tilbakeholdne med å gå dir kte på dere. Vi har oftest prøvd å putte inn konkretiseringer i de mer allmenne innleggene. Men der har de ofte en tendens til å "drukne".

Skal vi sette en korrigeringsoppgave til alle parter?

-DS går mer målbevisst inn for å stanpe fram lokale innlegg.

-Stedslag og avdelinger (og enkeltmedlemmer) går mer aktivt inn for å bryte DS-"dominansen" av "Kamp og seier".

Av innlegg vi spesielt vil ha til neste nummer:

-Om KK-kampanjene

-Om streikestøttearbeidet

-Om taktikken til l.nai (kommentarer til KK/TF utifra lokale forhold).

-Sikkerheten og massearbeidet (KK-kampanjene, kommunevalget f.eks)

Ellers: ikke lur på om det eldre har er viktig. La redaksjonen få høre til å vurdere det opp inot helheten.

Innlegg kan slippes i en kasse på partikontoret.

"Deadline" for neste nr. er ikke helt bestemt ennå (pga. jula). Vanligvis er den 25. i hver måned.

Redaksjonen

P.S Vi er klar over at formen også har endel å si for hvor godt redskap "Kamp og seier" skal bli. Dvs vi må forbedre det rent lay-out-messige også. Men tiltross for at det ikke er en eneste illustrasjon i dette nr. mener vi ikke at det er hovedsaken nå, ddet er ikke det onrådet vi skal sette hovedframstøtet inn mot. Vi lovdr imidlertid å "sette en finger på" det også.

DS.

Styrk det utadretta arbeidet - innrettet mot arbeiderklassen !

Sammen med parola "Styrk sentralismen" var overskrifta en av de to hovedkonklusjonene på Distriktsårsmøtet i vår. Jeg skal ikke her prøve å gjøre opp noen allmenn status for fylkespartiet på bakgrunn av de målsettinger som årsmøtet og årsplanen stilte. DS har begynt å diskutere dette for å få et fast grep på hvordan kursen og utviklinga er. Det jeg her skal prøve er å legge fram endel synspunkter på endel av arbeidet vårt i høst, spesielt i fase 2. Jeg kommer også først og fremst til å konsentrere meg om det som overskrifta peker på, men for jeg går løs på dette vil jeg kort kommentere sammenhengen mellom de to parolene.

Som oppsummeringa av årsmøtet (september nr. av "Kamp og seier") pekte på var det for vårt distrikt nye en forutsetningen for at parolen i overskrifta skulle oppfylles at sentralismen på alle plan ble styrket. Diskusjonene i partiet hadde i hovedsak vært gode. Som eksempel, tenk deg situasjonen i stedslaget ditt: Det blir ikke noe varig sig i arbeidet med en sak hvis ikke laget, foruten å ha pekt på denne oppgava, også sikrer at det er noen som tar ledelsen med å sette den ut i livet. Man er ikke garantert resultater, sjøl om det er 100% enighet om saka, hvis ikke noen får i oppgave å begynne å trekke igang. Sjølsagt kan det skje at noen spontant tar initiativet, men det er ikke det som er hovedformen vår for å sikre at det blir fulgt opp. Og vi overlater heller ikke til spontaniteten hvorvidt andre i laget skal "følge opp" eller ikke.

I forrige utkjør ble endel ting som har med styrkinga av sentralismen tatt opp for avdelingsstyrene. Dette kommer til å bli fulgt opp, men nå over til det utadretta arbeidet og innrettinga mot arbeiderklassen.

"Stikkordet" for høstens oppgaver var jo først og fremst konsolidering av partiet. Men som vi var inne på under tilløpninga av årsplanen ville dette også i stor grad medføre ekstern virksamhet, hovedsakelig gjennom KK-kampanjene. Klassekampsakene vi var klare over ville komme (abort, fiskerigrensa, dyrtida) ville også bidra med dette. Oppsvinget i streikebevegelsen i høst har ytterligere lagt grunnlaget for at nye av arbeidet måtte rettes eksternt.

HVORDAN SKAL VI SÅ VURDERE DETTE ARBEIDET VÅRT ?

Har vi markert partiet skikkelig ovenfor arbeiderklassen, har vi tatt opp ting som står i sentrum for deres interesser og har vi gått konsekvent og resolutt inn for disse tingene ?

KK-SALGET: Jeg tror det er allmenn enighet om at KK har fort ei bra linje når det gjelder å ta opp det som står i sentrum for arbeidsfolks interesser denne høsten, at dette er endel av grunnlaget for at spredninga av den har gått så glatt som det har gjort enkelte steder. I forhold til målsettingene vi satte da fase 2 starta kan vi derfor slå fast at det allmenne propagandistiske arbeidet vårt har gått over forventningene. Dette gjelder de fleste steder.

Hvordan har så innrettinga av KK-salg t vært?

Etter den oversikten DS har er de største industriarbeidsplassene innenfor avdelingenes område prioritert høyt, og salget utafør disse er heva i forhold til i vår. Men totalt så er nok salget i boligområdene/stands i sentra det som står for hovedtyngden av økningen. Selv om det også er nye industriarbeidstakere som kjøper på denne måten, så har det ikke den virkningen at det bidrar til å heve nivået på en bestemt arbeidsplass som vi prøver å "bygge opp" -folka vi treffer der jobber som oftest spredt.

HVORDAN ER DET MED SALGET PÅ VÅRE EGNE ARBEIDSPlassER ?

DS vil gjerne at dette blir oppsummert i stedslag/avdelinger.

Uten noen systematisk oversikt-bare endel enkelttilfeller-ser det ikke ut som økningen her står i forhold til totaløkningen. Stemmer dette?

Før jeg forlater KK-salget vil jeg stille et par problemstillinger til:

1. De abonnent m/ faste kjøperne vi har, har vi stilt klare mål og tatt tiltak på oppfølging av disse ?

Eller sagt på en annen måte: Har vi tenkt noe på progresjonen i salget, eller har vi stivna i et rutinemessig salg (her tenkes ikke på faste rutiner for salget men på innholdet i det) ?

Spesielt er dette viktig ved bedriftssalg (spranget fra å ha faste kjøpere/abbonenter innafor til å få kontakter)

2. Når flere og flere lag nå begynner å overoppfylle målsettingene sine, skla vi da si oss fornøyd og bruke kreftene på andre ting, eller skal vi STILLE OSS NYE MÅLSETTINGER ?

DS vil oppfordre til det siste. Flere avd. har allerede gjort det.

Dere som har skaffet mange abonnenter bør sjølsagt, i tråd med punktet foran, legge vekt på å videreutvikle disse. Derfor er det mulig at dere sjøl ikke rekker å selge like mange som før. Men vær da klar over at de nye kontaktene dere har fått også kanskje kan hjelpe dere !

STRIKESTØTTEARBEIDET: I den siste måneden har streikestøttearbeidet vært partiets hovedoppgave. Hvordan har så

innsatsen vært her ? Målt i forhold til andre partiers måden i hovedsak kalles framskreden. Men dette er ikke noen brukbar målestokk.

Målt i forhold til ~~tilsvarende~~ støttearbeidet under Høllénkollstr f.eks. kan vi stadfeste et framskritt. Vi har oppretta flere streikestøttekomiteer, de fleste av avdelingene har bevilga penger og/eller samla inn, og vi har spredd propaganda om streikene gjennom løpesedler (både våre egne og de streikendes) og KK.

Men har arbeidet egentlig vært prega av å skulle være vår Hovedoppgave?

Har oppfordringa om best mulig å prøv. å oppnå enhet med KK-kampanjen hatt som bitendens at en har nyd seg med å støtte gjennom KK-salg?

Har også vi til en viss grad latt oss påvirke av motpartens taktikk med å tie streiken ihjel ?

Eks. Det var svært treg reaksjon med å få ut den siste streik-løpeseddelen til partiet. 3 dager etter at oppfordringa om å hente løpeseddelen var kjørt ut i KK var det bare 1 stedslag som hadde henta!

Har vi drevet aktivt støttearbeid på vår egen arbeidsplass, eller har vi holdt kjøft der og "spart" oss til vi kom på stand eller utafor fabrikkporten ?

OPPSUMMERINGSVIS: Jeg skal ikke prøv. å trekke noen konklusjoner nå på spørsmålet om vi har gjort merkbare framskritt på det feltet som overskrifta angir. Men jeg tror at de problemstillingene som er reist her kan bidra til å få avklart endel. Redaksjonen ber på s.l spesielt om rapporter på KK-kampanja og streikestøttearb. Ta gjerne med vurderinger av de spørsmåla som er reist her i den sammenheng.

Tilslutt: Hva slags konkrete planer har dere for streikestøttearbeidet framover mot jul, kanerater ?

Kaneratene på STK "får" ikke noe julegratiale av arbeidskjøperne sine i år ser det ut til.

De samme herrer ser også ut til å gjøre sitt beste for at flest mulig skal glemme at de er i streik.

La ikke oss glemme at ~~disse~~ disse herrerne nettopp er klassefienden, og at det er like sjølsagt at vi skal slåss mot den sjøl om de bruker våpen som ikke ronler så felt !

Terje

- 4 -

REVOLUSJONÄR ÄRVÅKENHET !

Det er lenge siden det har vært noen diskusjon om "sikkerheten" - dvs om nødvendigheten av å verne partiets organisasjon mot klassefienden og dens sikkerhetspoliti. Jeg har inntrykk av at mange er usikre på hva en skal holde hemmelig (og hvorfor). Det blir lett enten litt overdrevet "hviske"-stil, eller også svært mye sviakt i dette arbeidet. Derfor tror jeg det er viktig å få igang en diskusjon, få fram kritikk åpent, og stake ut klarere regler å gå etter. Dette innlegget bygger på diskusjonen i en partiavdeling, og er ment som ideer til diskusjon andre steder.

KLASSEMOTSIGELSEN MELLOM BORGER OG PROLETAR ER UFORSONLIG

Vi ønsker å gjennomføre revolusjon i Norge. Monopolborgerskapet vil hindre oss med alle mulige midler. Derfor vil de motarbeide partiet, og om nødvendig forsøke å knuse det. Til dette har de bl.a SIPO. (Stoff om SIPO i Oktoberhefte). Vi har masser av erfaringer for at borgerskapet slår til. 1940; Chile, Indonesia, Vest-Tyskland, England (med unntakslover satt ut i livet nå) osv. Trädalsaka viser at de har planene klar. Dette er utgangspunktet for at vi forbereder oss på illegalitet.

SIPOs metoder.

Står behandlet i Oktoberheftet, og kamerater lokalt har sikkert eksempler. Arkiv m/foto, telefonavlytting, forsøk på infiltrasjon og brevåpning er blant metodene. I unntakslovene er det snakk om utvidete fullmakter. I tillegg finnes det privatpersoner (Eks: Kopreitan i FB) som fører lister og sprer opplysninger om kommunister. Saka gjelder ikke bare oss, men også alle progressive fronter.

HVA MÅ SKJULES FOR SIPO?

Politikken vår skal ut til folket. KK, løpesedler, partiboka etc er offentlige dokumenter om partiets politikk. Organisasjonen skal derimot være arbeiderklassens ryggrad i vanskelige kamper. Den skal være sterk, og kunne tåle slag fra klassefienden. Derfor er det den vi skal verne med revolusjonær årvåkenhet!

Det høres enkelt ut på papiret. Men her kan det bli problemer. Hva sier en på KK-stand hvis noen spør om en er med? Eller i kvinnefronten?

SIKKERHETEN OG MASSEKAMPEN

Dette er en motsigelse. Et "sikkert" parti driver ikke massekamp, det kunne jo rope seg! Og et parti i massekamp kan ikke være sikkert, noen må jo stå fram med linja. Men samtidig er det enhet i motsigelsen. En kommunist som arbeider bra i fagforeninga er det vanskelig å hive fra jobben. Jeg vil hevde at massearbeidet må være viktigst, og at vi må gjøre sikkerheten så god som mulig ut fra situasjonen. Prøv å finne hvordan denne motsigelsen er

hos dere, og om dere har løst den riktig.

SIKKERHETEN OG DEMOKRATIET

Partiet har en sentralkomite som i hovedsak er hemmelig. Det samme gjelder andre organer i partiet. Sikkerheten kan hemme demokratisk kontroll med valgte tillitsmenn. I partiavdelingene kan sikkerheten lett bli et område som er utenfor kritikk-bevegelsen, det er liksom for hemmelig å snakke om. Kritikk blir lett moralistisk med en litt detektivmine over det hele. Nye medlemmer må lære "ritualet" på sikt, og det blir lett vanskelig å spørre. Sikkerheten kan derfor hemme den demokratiske atmosfæren i avdelingen. En tør ikke ta opp saker en lur på, f. eks. i forbindelse med kadervurdering av ledende kamerater. Er den motsigelsen viktig, og hva må gjøres for å rette på dette?

SIKKERHETEN OG PARTIETS KAMPKRAFT

Partiet er en kamporganisasjon. Vi skal kunne slå til raskt. Men samtidig skal vi sikre organisasjonen vår. Vi skal kunne jobbe møysommelig med å diskutere utlinjene for politikken, og samtidig kunne kaste oss inn i streikekampen eller støttearbeidet. Og helst uten at all organisasjon bløttlegges fordi vi får dårlig tid. Stikkordet til å løse denne motsigelsen har vært planlegging. Dermed skal partiets indre og ytre liv gå "av seg selv" uten masse løping og ekstratelefoner etc. Men fungerer planleggingen som den skal? Er det ledelsen eller medlemmene som må styrke sitt grep? Glir det daglige partilivet planmessig?

Vanlige glipper

Klassefienden liker telefonen. Ikke bare kan han høre hva som blir sagt. Det er også en lett sak å sjekke opp hvem som ringer med hverandre. Kan vi bruke telefon, og i tilfelle når skal vi være forsiktige?

Oppbevarer vi for mye internt materiale, og lar vi det slenge?

Kjører vi en bevisst linje med hensyn til å offentliggjøre navn i forbindelse med l.5 etc?

Blir nye medlemmer informert?

Diskuter og kritiser sikkerhetsarbeidet!

Jeg tror det er på høy tid å få igang en diskusjon om sikkerheten for at vi skal få et sikrere grep om det. Det trengs kritikk, og alle ting folk lur på må fram. Liberalisme og sekterisme i sikkerhetsarbeidet må fram. Jeg har her prøvd å stille en del spørsmål om linja vår. Send inn innlegg til Kamp og Seier.

Stoff om sikkerheten:

Okttoberhefte om SIPO s 10, s 19-25, s 34.

Partiboka s 88 og s 144.

Knut

OM ØKONOMI OG KONTINGENT

Kamerater, kontingenten for 4.kvartal skal snart innbetales. Derfor dette innlegget. Innbetalingene for 3.kvartal viste at en del partiavdelinger hadde store vanskeligheter med å få inn kontingenten, slik at SK fikk oppgjøret for distriktet alt for seint. En slik praksis undergraver partiets økonomi og til sjuende og sist også partiets politiske slagkraft. Derfor skal jeg her trekke fram en del momenter for hvor viktig en skikkelig orden i økonomien er, og en del momenter som forhåpentligvis kan lette arbeidet med kontingentinnbetalingene.

Det lyder vel sjølsagt når jeg hevder at økonomien er en av partiets grunnpilarer. Uten penger, ingen mulighet til å få satt politikken skikkelig ut i livet. Men er dette fullt så sjølsagt når det kommer til spørsmålet om punktlighet i innbetalingene? Har alle forståelsen for at seint og uregelmessige kontingentoppgjør uvilkarlig vil svekke partiets evne til å få satt politikken vår ut i livet?

Grepet om det økonomiske arbeidet er ikke ~~hvert~~ et ansvar som må hvile bare på lagas økonomiansvarlige, men på alle. M.a.o. må vi styrke sentralismen også i det økonomiske arbeidet. Nødvendigheten av dette synes jeg også viser seg i den tregde starten på rotasjonskampanjen i fylket.

Det ser ut til at endel partiavdelinger har klart å innarbeide skikkelige rutiner for innbetaling av kontingenten. De laga som ikke har fått til dette må raskest mulig få satt opp en plan som kan sikre en slik rutine. Dette vil frita kamerater for unødig flying og masing og frigjøre tid og krefter til annet arbeid. Et viktig stikkord her må være FASTE (og helst månedlige) innbetalinger. Videre bør økonomiansvarlige i avdelingene avtale en fast dag med økonomiansvarlige i stedsлага i slutten av hvert kvartal for overlevering av oppgjøret - dette trenger nødvendigvis ikke skje på et avdelingsmøte. Dette er ikke ment som et inngrep i opplagget til de avdelinger som allerede har en skikkelig rutine. Lokale tillempinger må sjølsagt også gjøres. Allikevel Dette er punkter det er vanskelig å gå utenom om en skal ha håp om å få til en kontinuerlig rutine.

STYRK SENTRALISMEN I DET ØKONOMISKE ARBEIDET !

FRAM FOR BEDRE PLANLEGGING OG SKIKKELIGE RUTINER I
KONTINGENTINNBETALINGENE !

Økonomiansvarlig i DS.

Fra en deltaker på en av studiegruppene på grunnkurs 2 har vi fått følgende innlegg:

OM IDEALISTISKE OG MEKANISKE FEIL

Nå er altså studiekampanja i gang og det blir der vår oppgave å gjøre den til noe mer enn studier for studienes egen skyld. I ett av spørsmålene til møte 2 skulle vi vurdere en politisk oppgave vi hadde vært med på m.h.p. idealistiske eller mekaniske feil. Vi hadde klare eksempler på begge deler, og begge feila ble begått av oss sjøl med ganske kort mellomrom.

For vel et år siden startet et par av oss Kvinnefrontgruppe på stedet. Vi satte igang med brask og bram. Den idealistiske feilen besto her i ikke å analysere forholda på forhånd, både m.h.t. medlemmer og saker. Vi bare startet stort og trodde at alt skulle gli av seg selv, noe som ikke holdt stikk.

Så til den mekaniske feilen: For kort tid siden skulle den samme KF-gruppa holde et åpent debatt-møte om selvbestemt abort. Vi inviterte en innleder for selvbestemt abort, men ingen not! Vi syntest vel det var storartet med debatt-møte, hvor vi slapp notstanderen til orde, så det falt oss ikke inn å ha en not-innleder. Da ville vi fått vist at vi ikke fryktet not-aksjonen, og flere "tvilere" ville kommet. Debatten ble OK men det var antagelig flest av den som alt har tatt sitt standpunkt. Å avskrive nei-folk som innledere kan bare kalles en mekanisk feil (selv om de som kunne ~~var~~ vært aktuelle holdt mange innlegg under møtet).

Det vi lærer i sirkelen kan stadig anvendes av oss og på oss sjøl og de oppgavene vi holder på med. Derfor er skoleringa viktig. Sanspillet mellom teori og praksis er viktig, derfor må vi bruke studiene på det praktiske arbeidet, ikke bare på hvert møte, men til stadighet.

M.

HVA ER ET BOLIGLAG? (Om boliglagas oppgaver)

I partilaget vårt har vi lenge savnet en klargjøring av hva som skal være våre strategiske oppgaver og hvordan vi skal prioritere mellom dem.

Selv om vi aldri har hatt en så prinsipiell diskusjon på dagsorden, dukker motsigelser på dette feltet stadig opp i andre sammenhenger. Seinest i forbindelse med KK-kampanjen og streikestøttearbeidet. Dette er ment som et innlegg i en slik diskusjon.

++++++

Partiets grunnorganisasjon er partilaget (også kalt partiavdelinga). Partilag som er organisert på arbeidsplasser kaller vi bedriftslag. Denne betegnelsen går på lagets viktigste virkefelt, nemlig arbeidsplassen og fagbevegelsen.

Boliglag kalles de partilaga som ikke er bedriftslag. Jeg mener at slik denne betegnelsen brukes, kan vi ikke entydig si at den i samme grad som for bedriftslaga sier noe om lagets viktigste arbeidsområde.

Boliglag er etter mitt syn en søkkebetegnelse som rommer organisering og arbeid innafor mange typer masseorganisasjoner, klasser og lag og forskjellige strategiske hovedoppgaver i tråd med dette.

Dette synet setter jeg opp mot et som hevder at betegnelsen boliglag innebærer at lagets strategiske hovedoppgave er arbeid innafor bopmiljøene (boligkamp, dyrtid, kommunepolitikk osv.)

Jeg mener at dette i mange tilfeller kan være riktig, men å opphøye det til et alment prinsipp vil bety en fullstendig avsporing av store deler av partiet.

Laget vårt og bakgrunnen for det - som jeg tror er representativ for mange andre lag - skulle kunne bidra til å stille denne motsigelsen skarpere. Vi er organisert i en kommune som er et typisk boligområde, med stort misforhold mellom arbeidsplasser og boliger. Likevel finnes det ei handfull ikke ubetydelige bedrifter innafor kommunens grenser.

Laget vårt består av folk i vidt forskjellig sosial situasjon, arbeid osv. Det som forener oss er politikken (vi er alle ML'ere) og at vi bor innafor en geografisk enhet.

Vi er altså et partilag innafor et geografisk område som vil være en hvit flekk på kartet - i AKP-forstand - uten oss.

Ingen partiinstans har satt seg fore å analysere denne kommunen og ut fra en slik analyse slått fast at: "Her trengs en organisering for boligpolitikk". Laget vårt er i politisk forstand et "altmulig-lag" og altså hverken et bedriftslag eller et boliglag etter en bokstavtolkning av ordene.

Vi er med andre ord ikke - utfra en definisjon av begrepet boliglag - fritatt fra å foreta en analyse av partilagets strategiske oppgaver i forholdet til arbeiderklassen og den sosialistiske revolusjonen.

For å kunne foreta en sånn analyse er det nødvendig å slå fast en del grunnleggende saker, som neppe kan gjentas for ofte.

Hva er det som - i følge marxismen - driver historien framover? Jo, det er motsigelsen mellom produktivkrefter (maskiner og redskap, havner, veier osv. + mennesker med evne og kunnskap til å betjene dette) og produksjonsforholdene (den måten produksjonen er organisert på, eieforholdene) som i utgangspunktet er bestemt av produktivkreftenes utviklingsnivå, men som likevel kommer i motsetningsforhold til produktivkreftene ved hjelp av reaksjonære klasser som klamrer seg til væklende posisjoner.

Legg merke til at produksjonen er et nøkkelord her.

Når føydalsamfunnet ble avløst av kapitalismen, så var det altså ikke fordi boligene gikk over fra flatt tak til skrått tak, men fordi livsgenskap og stavnsbånd sto hindrende i veien for utviklinga av masseproduksjon og markedsøkonomi. Derfor måtte godseierne likvideres som klasse for den samfunnsmessige produksjon kunne heves opp på et nytt nivå.

Når kapitalismen går svanger med sosialismen, så er heller ikke dette fordi arbeidsfolk flyttes fra enebolig til blokk, men fordi kapitalismens produksjon for profitt og alt

som følger med av fremmedgjøring, anarki i produksjonen, adskillelse av fysisk og åndelig arbeid osv. står hindrende i veien for en frigjøring av produktivkreftene til å heve seg opp på et nytt nivå. Et nivå der massenes erfaring og initiativ - som undertrykkes i dag - frigjøres i produksjon for massenes eget behov.

I tidligere revolusjoner har massene av folket kastet av seg en herskerklasse bare for å komme under åket av en annen. Det nye ved sosialismen er at massene av folket blir den herskende klasse.

Lenin og den russiske revolusjonen viste at den borgerlig-demokratiske revolusjonen godt kan stå under ledelse av arbeiderklassen og seinere gå direkte over i den sosialistiske revolusjonen.

Mao Tse Tung og den kinesiske revolusjonen har vist at sosialismen kan vinnes ved hjelp av massene av revolusjonære bønder. Det er altså ikke nødvendig at arbeiderklassen er i flertall, men det er nødvendig at arbeiderklassens klasseinteresser har ledelsen for revolusjonen.

++++

Vi snakker ofte om arbeiderklassens ledende rolle i kampen for sosialismen. Hva er så det konkrete innholdet i dette? I korte trekk er det følgende:

Arbeiderklassen er mest direkte konfrontert med kapital-

istklassen, er hardest og mest direkte utbytta og har bare sine lenker å miste. Alt sammen momenter som skulle tale for en sterk motivering til å gjøre revolusjon.

Men motivering alene kan ikke gjøre revolusjon. Uten maktmidler, uten kampvåpen er ingenting vunnet. Hva er så arbeiderklassens hemmelige våpen? — Våpnet er organisering, organisering og atter organisering. Jo fastere, mer enhetlig, mer sammensveiset — jo bedre. Men arbeiderne vet gjennom daglig erfaring fra produksjonen — som jo er organisert til minste detalj — at organisasjon ikke er mulig uten ledelse. Og her er det arbeiderklassens parti kommer inn. Det er arbeiderklassens fortropp både politisk og organisatorisk. Dette partiet er et parti av en helt ny kvalitet. Det kommunistiske partiet kan ikke tenkes isolert fra massene og massenes organisasjoner. Forent med massene er det alt. Skilt fra massene er det ingenting.

Det partiet vi har i dag har for en stor del utspring i intellektuelle miljøer og klassesammensetninga er ikke representativ for folket i Norge. Dette er utviklingstrekk vi har felles med både det sovjetiske og det kinesiske partiet. Det er ingen ting å bekymre seg over — under den klare forutsetning at vi målbevisst søker kontakt med arbeiderbevegelsen, forener den med Marxismen-Leninismen-Mao Tse Tungs tenkning og rekrutterer hoveddelen av våre medlemmer blant franskredne arbeidere.

I diskusjoner har vi støtt på standpunkter som:

Enhver (kommunist) virker best i sitt eget miljø, innafor de organisasjoner som er naturlige for dette miljøet, så som foreldre- og idrettslag, foreldremøter (på skolen) osv. Videre: Dette er fullt og helt forenlig med parolen om å rette blikket mot arbeiderklassen. Arbeiderne bor jo nemlig også. De har unger på skolen, i idrettslag osv. De er jo dessuten den tallrikste klassen — også i bomiljøene. Riktignok er de blandet med mange andre klasser og lag, men småborgerskapet er jo en strategisk alliert osv. osv.

Jeg må innrømme at jeg lenge har hatt en følelse av at dette er noe fjorten karats sludder, uten at jeg har vært istand til å si hvorfor.

Misforstå meg rett — jeg er ingen motstander av å gjøre foreldre- og idrettslagene til kamporganisasjoner, drive kommunistisk arbeid i husmorlag eller forsvare arbeiderklassens unger på foreldremøter. Tvert imot — jeg synes det er kjempefint! Helt kjempesupert synes jeg det er!

Det er bare når dette skal gjøres til hovedstrategi at det begynner å knurre i magan.

Det er bra å organisere arbeidsfolk i bomiljøene, men ikke på bekostning av arbeidsplassene. I bomiljøene utbyttes arbeiderklassen på samme måte som andre folk. La gå — de vet mer om organisasjon og ledelse — men hva

slags organisering er dette sammenligna med fagbevegelsen? — Hva nå om vi tar for oss arbeiderklassens ledende rolle? — Direkte konfrontert med monopolkapitalen? — Hardest og mest direkte utnytta? — Har kampvapen (streik) som rammer direkte og følbart?

Ingenting her som skiller arbeiderklassen fra f. eks. småborgerskapet. "Arbeiderklassen" blir da også et meningsløst begrep uten at det knyttes til produksjonen.

Det måtte være dårlige strategier som valgte boligorganisering framfor fagbevegelsen. Det ville være å kaste vrak på det beste vapnet som klassen og folket eier.

+++++

Om vi tenker oss en gjeng løsevne enkeltkommunister som jobber i hver sin lille kjepphestforening og skaffer et kandidatmedlem her og en sirkeldeltaker der. Og så disse individualistene møtes en gang hver fjortende dag for å utveksle erfaringer, hvis de føler seg opplagt og det ikke kommer noe annet i veien.

Hva er det da som skiller denne modellen fra et vanlig politisk par-

ti? — Hvor ble det av den nye "kvalitet" som kommunistpartiet skulle representere? — Hvor er det nære forbundet med massene? — Hva hendte med den fortettede organisasjonsformen, forbildet og ledelsen for arbeiderklassens kollektive kamp?

Et annet tankekors. — Hvis denne stilen opphøyes til strategi, slik at hver og en jobber i sitt eget miljø, hvordan vil det da gå med klassesammenstillinga i partiet, som fra før av er temmelig skeiv?

++++

Min påstand er: Et partilag som går rundt arbeidsplassene i distriktet sitt som katta rundt den varme grauten, som finner alle slags finurlige påskudd for å slippe å nærme seg vepsebolet, — et slikt partilag står i fare for å begå alvorlige feilgrep. Det må snarest ta skjea i en annen hand — streke opp en taktikk for å få innpass på arbeidsplassene, kjøre den proletariske politikken offensivt ut gjennom Kvinnefronten og kreve arbeidsplasser for kvinner i kommunen — for bare å kaste fram noen ideer.

Einar